

[Nyrup Rasmussen]

mindre ringe i det seneste års tid end realindkomstudviklingen for beskæftigede? Hvis hr. Skrum-sager Skau henholder sig til bemærkningerne til lovforslaget, vil jeg bede hr. Skrum-sager Skau erindre, hvad jeg gjorde opmærksom på, nemlig at man her ikke kan anvende kalenderårstal, men må se på forløbet. Vi vil lytte spændt til især skattesvaret.

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Først til fru Lilli Gyldenkilde vedrørende solidaritet:

Det, som jeg faktisk taler om her, er at vise solidaritet fra alle grupper i den danske befolkning. Det er det, jeg appellerer til, også politisk, for de lavtlønnede på arbejdsmarkedet har vist solidaritet. Det viste sig ved de lave lønforhøjelser, der nu kommer, fordi de betyder flere i arbejde og dermed færre i arbejdsløshed. Vi forbedrer altså vores konkurrenceevne, om end ikke nok. I Venstre havde vi gerne set, at vi var gået endnu længere, således at vi solidarisk virkelig havde gjort noget for de arbejdsløse – ikke i form af forhøjelse af dagpenge, men ved at give dem fuldt arbejde.

Nationalbanken har lavet nogle fine beregninger, som bestyrelsen har fået, der viser, at en lønstigningstakt, der er 2½ pct. lavere i Danmark end i udlandet, vil give os 80.000 flere i arbejde. Det er den solidaritet, arbejdsmarkedets parter denne gang har vist i forhold til tidligere. Det er den måde, jeg mener vi skal løse vores lands problemer på. Vi skal give de arbejdsløse en fuld dagløn i stedet for at presse nogle yderligere udgifter ned over dem, som er erhvervsaktive.

Hr. Lykketoft har jo talt om mange. Jeg husker således udmærket hr. Lykketoft stå heroppe og fortælle om, at jo flere offentligt ansatte man havde i det danske samfund, jo bedre blev vores nationaløkonomi. Og det er noget lignende, hr. Lykketoft prøver at fortælle nu.

Nej, den går ikke på nogen som helst måde. Den eneste måde, vi kan få realforbedringer på i vores samfund, er, at vi producerer, at vi er flere aktive i vores samfund, og det ved jeg også at Socialdemokratiet mener inderst inde.

Til hr. Nyrup Rasmussen kan jeg sige, at vores lovforslag her ikke betyder, at vi kan gennemføre skattelettelser. Vi har et underskud i forvejen.

Behnke (FP):

Jeg fik jo desværre ikke noget svar fra hr. Skrum-sager Skau på spørgsmålet om, hvorvidt det, der foregår i øjeblikket, er en teaterforestilling, eller om det er en reel behandling af det lovforslag, vi har foran os. For eftersom der er indgået en større aftale mellem regeringen og Socialdemokratiet, kan man jo godt føle sig en lille smule til grin, når vi skal diskutere disse spørgsmål.

Hvorom alt er, synes vi i Fremskridtspartiet, at regeringen selvfølgelig har ret i, at der skal ske noget; det er der jo mange andre der har påpeget. Vismændenes rapport er blevet citeret indtil flere gange i dag, og ikke mindst har også Industrirådet og Det Danske Handelskammer i det sidste års tid været voldsomt meget på barrikaderne i et forsøg på at overbevise Folketingets flertal om, at nu skal der gøres noget.

Det, der jo skal gøres, er, at vi skal have stoppet tendensen til, at antallet af medarbejdere i industrien falder, samtidig med at antallet af medarbejdere i den offentlige sektor vokser. For hvis det fortsætter i ret mange år fremover, ender Danmark som den nok så berømte barbersalon, hvor vi har så travlt med at gå og barbære hinanden, at vi ikke har tid til at tage kunder ind, og i den forbindelse er statsfinanserne den umiddelbare reguleringsmekanisme, som Folketinget har.

Da vi skulle behandle tillægsbevillingslovforslaget for 1988 for nogle måneder siden, kunne det samlede Folketing og herunder selvfølgelig også regeringen konstatere, at 1988 langtfra var gået, som man havde forventet. Gælden var blevet større, underskuddet var blevet større osv., og oven i købet var antallet af offentligt ansatte også steget.

Finansministeren kunne på daværende tidspunkt gå på Folketingets talerstol og fortælle, at det havde regeringen selvfølgelig ikke regnet med, men der havde jo været et folketingsvalg i 1988, og det var så den undskyldning, man havde for, at de forskellige måltal ikke var blevet opfyldt.

På daværende tidspunkt undrede det mig lidt, og det må selvfølgelig skyldes tavshedspligten, at der ikke kom et ramaskrig fra samtlige embedsmænd, for mig bekendt var embedsmændene ikke ude i et forsøg på at blive genvalgt. De passede vel deres arbejde hver dag også i den tid, hvor der var valgkamp. Med al